

ske til den Rejsende. Denne Indrømmelse til den ovenomtalte ret udbredte Formening hos Købere om, at de kunne frigøre sig ved Betaling til den Handelsrejsende, er funden naturlig, og da den ogsaa har vakt Bifald i Handelskredse, har man ment ikke at burde lade den falde, skønt hverken den norske eller den svenske Kommission har optaget den i deres Udkast. Forskellen bliver vel forøvrigt ikke meget stor, idet Domstolene i Norge og Sverige, ligesom hidtil den danske Retspraksis, antageligt i ret vidt Omfang ville statuere, at Køberen, i Agenturgiverens Unladelse af at reklamere overfor stedfundne Betalinger ofte vil have Grund til at se et stiltiende Samtykke til, at Betaling ogsaa fremtidigt erlægges til den Rejsende. Ved Agentur er der, som bemærket ved § 83, formentlig neppe Trang til en saadan Regel som den her foreslaaede.

§ 92.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Køberens Reklamation i Anledning af Mangler ved Varen, Forsinkelse med dens Levering m. m. kan rettes til den Handelsrejsende eller maa rettes direkte til Handelshuset, har der her i Landet hersket en Del Tvivl. I Retspraksis er det antaget, at Reklamation ikke kan ske til den Handelsrejsende; i den merkantile Opfattelse er der dog nogen Tilbøjelighed til at antage, at i alt Fald visse af de nævnte Reklamationer kunne rettes til den Handelsrejsende, naar han befinder sig paa Køberens Plads. Ifølge den tyske Handelslovbog § 55, 3die Stykke kan i saa Fald de nævnte Reklamationer rettes til den Handelsrejsende, uanset om denne har medvirket ved vedkommende Aftale eller ej. Fra enkelte Sider indenfor Kommissionen har der rejst sig Stemmer for, at en lignende Regel burde fastsættes i Udkastet, uagtet man derved vilde gaa videre end Bestemmelsen i § 84 med Hensyn til Handelsagenter. Denne Tanke har imidlertid ikke vundet almindelig Tilslutning hverken indenfor den danske Kommission eller indenfor den norske og svenske. Kun forsaavidt angaar de faste

Rejsende, har den norske Kommission optaget en saa omfattende Bestemmelse. Da det imidlertid lige saa lidt her som andre Steder anses for rigtigt at give en forskellig Regel om de Handelsrejsendes Legitimation, eftersom disse ere faste Rejsende eller Provisionsrejsende, og da den her i Landet herskende Opfattelse ikke er tilbøjelig til at strække Adgangen til at reklamere til de Handelsrejsende meget vidt, har man anset det for rigtigst at nøjes med en Regel, der svarer til Bestemmelserne i § 84 med Hensyn til Agenter, med den Tilføjelse, at det kun er, naar den Rejsende befinder sig paa Køberens Plads, at Reklamation kan ske til ham. Selvfølgelig betyder denne Adgang for Køberen til at kunne rette Reklamationer til den Handelsrejsende ikke, at han kan vente med Reklamationerne, indtil den Handelsrejsende indfinder sig paa Pladsen.

Bestemmelsen i Paragrafens 2det Stykke om, at den Handelsrejsende ikke uden Handelshusets Bemyndigelse kan træffe Afgørelse i Anledning af saadan Henvendelse, som omhandles i 1ste Stykke, svarer ganske til Reglen i § 84, 2det Stykke. Til Bemærkningerne ved denne Paragraf kan man iøvrigt henvise.

§ 93.

Udenfor de egentlige Handelsrejsendes Kreds falder efter den i § 85 givne Bestemmelse af Begrebet Handelsrejsende og efter almindelig Sprogbrug en hel Del Personer, som for en Handlende have paataget sig det Hverv indenfor den Plads, hvor denne driver sin Forretning, at udøve en lignende Virksomhed for Handelshuset som de egentlige Handelsrejsende, nemlig at skaffe Købere ved Besøg hos Kunder paa Pladsen. Disse Personer betegnes i Norge sædvanligt som Bysælgere, i Sverige som platsförsäljare; i Danmark betegne de sig almindeligt som Agenter, undertiden som Pladsagenter, se om en anden Betydning af denne sidste Betegnelse ovenfor Side 96. Her i Landet er det navnlig i København og de større Provinsbyer, at saadanne Personer findes. I deres Virke-